

двері тріскають : то вечір
прокрадається в мою кімнату
між книжки, де множаться щораз
густіше порошинки часу, між книжки,
яких вже не читаю. літо никне трохи :
то ти відходиш передчасно,
то я не пізнаю тебе. вогонь
великий — переплигуючи з-поза
дерева у папороть — турбує
духи лісові.

земля бунтується : то гриб
плянує безкінечні
подорожі, то поспішно трави
шепотять слова магичні.
хіба мені забути все те, що
я пережив на дні твоїх очей ? хіба
найкращих одректися споминів,
ім'я запродуючи ? прилипає
спека до душі — я засинаю
під лушпинням помаранчі.

Цикл « [Дерева проходять 1](#) ».